

S'ha dit a BRUM que no representa tota l'opinió selvatana. BRUM ho fa constar així mateix.

BRUM no tan sols no té interès en representar cert sector d'opinió selvatana, sinó que s'avergonyiria de que aquesta opinió s'hi sentís representada algun moment.

BRUM no representarà mai els que foren els més fermes puntals del caciquisme selvatà, els que foren els causants del desastre administratiu del nostre Municipi, els que pretenien ofegar tot sentiment de catalanisme i ciutadania dels selvatans, els que, si haguessin pogut dominar tota la vila, avui encara s'hi hauria de proclamar la República, els que només els interessa el govern de la vila per a fins particulars, els que ara exigeixen democràcia quan ells solament governaren amb absolutisme i que són tots aquests senyors del seny i la ponderació que tot sovint ens pinten «Uns aimants de la cultura», «Uns selvatans patriotes», etc. etc., des de «La Veu de Tarragona» o de «Diario de Reus».

MIRATGES

Les plaques del Portal d'Avall

DES del dia 14 d'Abril de l'any passat fins al 14 d'Abril d'enguany, en la paret cantonera del Portal d'Avall hi havia un lloc buit.

En temps de les dictadures, a un costat i altre de l'entrada al Carrer Major hi havia unes plaques blavoses que pretenien donar un nom a la Plaça i perllongar el del Passeig.

Tots ens recordem bé prou que aquelles plaques una nit foren arrencades per unes mans desconegudes i mentre uns aplaudien el fet, altres el qualificaven de barroer.

Si avui encara hi fossin, segurament que tots els selvatans deuriem sentir-nos-en avergonyits. Aquella *Plaza de D. José Nicolau*, per molt respectable que particularment fós aquest Sr., que de passada podem dir que aquí gairebé ningú no coneixia, ens faria recordar la baixa política d'intriga i favoritisme que, capitanejada per persona que ocupava un alt càrrec a Tarragona, tenia *sucursal* en molts pobles de la Comarca i qual influència maligna, quedà ben palesada a casa nostra amb el desastre administratiu en què es trobaren les coses públiques el 14 d'Abril.

Aquella placa blavosa posada a l'entrada mateixa del Carrer Major era un vergonyós estigma de servitud incrustat en el front de la nostra Vila.

I si la una era un estigma indesitjable, la que hi havia a l'altre costat era la profanació d'una paraula que hauria d'ésser sagrada. Deia, remarquem-ho

bé: *Paseo de la Paz del Protectorado*. Amb aquest nom, el govern dictatorial volia eixugar els ulls amarats de llàgrimes de les milers de mares espanyoles que amb el cor adolorit ploraven el fill mort en terres africanes; amb aquest nom es volia esborrar de la ment de tots els espanyols l'espectacle frapant d'aquells camps eixorcs, sembrats de cadàvers insepulcres; amb aquella *Paz* es tractava de fer més lleu el sofriment dels que ben a desgrat seu es veien obligats a anar a mantenir-la amb les armes a la mà.

Hem dit que es veien obligats i cal dir també que encara s'hi veuen. El poble sempre ha estat i serà sempre rebel contra aquesta imposició. Per damunt de totes les conveniències polítiques (que algun cop s'han convertit en particulars) el poble detesta la guerra i vol la pau, però no una *Paz* disfregada, que exigeix al jovent marxar a llunyes i inhospitalàries terres amb greu perill de la vida i amb la inquietud i la sofredra de la família llur, sinó que el poble anhela la tranquil·la i veritable pau de casa seva.

Per això els homes de Catalunya que redactaren l'Estatut, interpretant fidelment els desitjos i els sentiments del poble, tingueren bona cura en aclarir aquest punt amb la finalitat de treballar per a aconseguir que mai més cap fill de la nostra terra hagi d'anar a exposar la vida lluny de la llar.

Utopia, dirà algú.

¡No! ¡No! Qui no hagi estat a l'Àfrica que es posi la mà al pit. Si és que cal conservar les possessions africanes, l'exèrcit ha d'ésser voluntari, mai obligatori.

Selvatànies

CAMÍ DE LES ERES

De la Vila a la riera
no hi ha camí més planer.
Ja no hi queda ara cap era
de tantes com n'hi hagué.

Banda amunt, un mur de tanca,
del vent el té arrecerat;
banda avall, si el mur hi manca,
hi ha la vinya i el sembrat.

Adéu forques i xivarri
de l'estiu esplendorós!
No s'hi sent ni xol, ni arril,
ni el cantar dels batadors.

Ni al migdia cap fadrina
no s'hi veu a dû el dinar;
ni quan el dia declina,
els carros de palla i gra.

En passar la marinada
no s'hi atura ni un segon,
que la palla ja és ventada
i els pagesos ja no hi són.

Camí et diuen de les Eres
i no ets ara tal camí.
Si és que enyores les garberes,
més enyores el tragí.

R. BON-RETORN.

La República ha de fer que aquesta utopia, que diuen alguns, sigui prompte una realitat.

Tot això significaven aquelles plaques blavoses del Portal d'Avall.

Avui, n'hi ha una que diu: «Portal de Francesc Macià».

Aquest nom, malgrat les turbulències polítiques, sempre ens serà respectable i ens simbolitzarà la nova Catalunya que comença a plasmar-se.

I del 14 d'Abril d'enguany ençà, cada vegada que entrem a la Vila per l'antic Portal d'Avall i alcem els ulls vers el lloc que ocupa el marbre que ens diu que l'hem d'anomenar de Francesc Macià, ens recordem de les mans desconegudes que una nit arrencaren aquelles plaques blavoses, i com que en aquest acte nosaltres hi vegegrem l'expressió d'un sentiment ben noble, els hi fem l'homenatge humil i silenciós del nostre pensament.

JOAN VALLDAURA.